

Sandra Grimmová
ilustrace Vera Schmidtová

Nejlepší kamarádi
na světě

Julie a poník

bamboo

Julie ♥ ♥ *a poník* ★

Nejlepší kamarádi
na světě

Obsah

Tajný deník 9

Nový život 10

Jak (mi) z nebe spadl poník 17

Ach jo, poníka si nechat nesmím 28

I poníci můžou zlobit 36

Sladká jako med 45

Mazlíme se s Medou 53

No potěš koště! 66

Extra: Recept na 12 medových čumáčků

Tajný deník

Ne, tento deník vlastně vůbec není tajný, čtěte prosím dál!

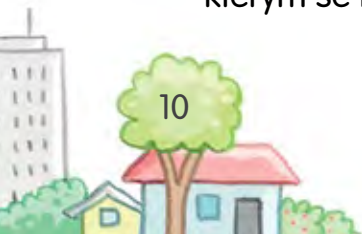
Zkrátka to sem napsat musím, jinak mi to nikdo neuvěří. **Vážně!** Ani já tomu ještě nemůžu uvěřit. A v žádném případě nechci zapomenout, jak to všechno bylo, když mi do života spadla Meda. **BUM!** Chci vám vyprávět náš příběh. To jsme my, **Julie a poník!**

Když mi rodiče řekli, že se stěhujeme do města, byla to pro mě hrůza. 😞 Daleko od kamarádů, od babičky a od mých milovaných koníků ze statku! Neumíte si ani představit, jaký jsem měla vztek. *Ááááá!* Ale tatínek chtěl znovu pracovat jako učitel, a tak si našel práci ve škole ve městě. Je příliš daleko na to, aby tam dojížděl každý den. **ACH JO!**

Maminka se hned rozhodla, že si ve městě konečně otevře svou vlastní ordinaci – je totiž logopedka, pomáhá dětem a taky dospělým, kterým se nedaří správně mluvit. Myslím, že je to

skvělý nápad... ale co já? *Ehm?* NECHCI do nové školy! A už vůbec nechci pryč od Anity, Bleska, Fiony a dalších skvělých koní. ❤️ Stáj jsem měla tak blízko, že jsem tam mohla jezdit na kole! Děsila mě pouhá představa, že budu muset ve městě dojíždět do školy třeba hodinu metrem...

Ale díkybohu to tak vůbec není.

Měla jsem štěstí. 🍀 **UFF!**

„Štěstí v neštěstí,“ jak řekla babička Lisa.

Moje nová škola se nachází jen tři ulice od našeho bytu a tatínek tam může chodit se mnou, protože právě na téhle škole pracuje jako učitel. Samozřejmě neučí v naší třídě, to by nešlo.

Jak to všechno nakonec dopadlo, určitě vděčím podkově. 🍲 Dostala jsem ji od babičky pro štěstí, abych si ji mohla dát do nového pokoje. Říkala, že je hodně stará, dostala ji už od svého dědečka. Když na ni plivnete (samo sebou

jen trošku!), přinese vám štěstí. 🍀 I když jsem ze stěhování radost neměla a byla jsem dost smutná, 💧 přece jen to s tím štěstím alespoň trochu zafungovalo: máme totiž naprosto skvělý byt. Dokonce i se zahradou! **Jo!** Tatínek říkal, že zahradu ve městě jen tak někdo nemá.

Můj pokoj je taky super. Naši ho zařídili společně se mnou. Mám tam pohodlnou postel s velkým šuplíkem, ve kterém se skrývá ještě jedna postel – to aby u mě mohli spát i kamarádi. Mám také nové povlečení, plakáty

s koňmi a nový psací stůl. Musím uznat,
že se mi můj pokoj moc líbí.

První den ve škole jsem byla neuvěřitelně
nervózní. Už na cestě z našeho bytu
k domovním dveřím jsem zakopla. **AU!**

Právě tam jsem poprvé potkala toho hrozného
Matěje z prvního patra. Zrovna šel dolů po
schodech a namísto toho, aby mě slušně
pozdravil, se mi prostě vysmál. **HAHAHA!**
„Co je tohle za nemehlo?“ zeptal se. *Cože?*

Zrudla jsem vzteky, ale nic jsem na to
neřekla. Nemehlo? Co si o sobě vůbec myslí?
A co si to dovoluje?! Později jsem zjistila,
že bohužel chodí na stejnou školu jako já.
Ale naštěstí je už ve čtvrté třídě, zatímco já ještě
ve třetí. S tatínkem jsme ale museli jít cestou
přes tři ulice za ním. **JEJDA!**

Když tatínek odešel do kabinetu a já zůstala
sama na školní chodbě, udělalo se mi opravdu

špatně. Ufffff!

Všechno tu bylo
o dost větší než v mojí
staré škole! Co si tu jen
počnu ?!?

Naštěstí šla okolo Šarlota.

Nejdřív do mě vrazila. **BÁC!** Jsi snad slepá?
pomyslela jsem si.

Pak se mi ale omluvila a ukázalo se, že je moc milá: „Promiň, vůbec jsem si tě nevšimla. Jsem Šarlota. A někdy jsem vážně nemehlo, jak říká moje mamka.“

Rozesmála mě. „To jsme dvě,“ odpověděla jsem a pověděla jsem jí o tom hrozném Matějovi.

Šarlota se podivila. „Fakt? Toho znám.

Vždycky jsem si myslela, že je to fajn kluk,“ prohlásila. „Ale tohle od něj bylo opravdu hnusný. Jéé, dobrý den, paní Tulipánová!“

Přistoupila k nám mladá paní učitelka.

„Ahoj Šarloto,“ odpověděla a pak se obrátila ke mně. „Ty budeš asi Julie. Dobře, že tě tu vidím, patříš totiž do mé třídy. Můžeme tam jít spolu.“

BUUUUUUCH,
BUUUUUUCH...

Srdce mi div nevyskočilo z hrudi. Jednak z nervů, ale trochu i z radosti, protože Šarlota je skutečně milá a nejspíš spolu budeme ve třídě.

Hurá!

Jak (mi) z nebe spadl poník

A takhle to všechno začalo. Chtěla bych vám
vyprávět hlavně o Medě.

Bydleli jsme už dva týdny v Zajíčkově
(tak se totiž jmenuje naše čtvrť), když mě Šarlota
poprvé navštívila. **Hurááá!**

Povalovaly jsme se na dece na zahradě za
domem.

Naše zahrada je sice malá, ale na trávníku
máme dost místa i na bazén. Vlastně je to
jenom dětský bazének, ale na osvěžení úplně

stačí. Na květen bylo docela horko. **UFFF!**

Napustily jsme bazének, oblékly si plavky
a lehly si do něj.

Najednou se mě Šarlota zeptala: „Byla jsi už
v parku?“

„V jakém parku?“ podivila jsem se.

Šarlota vyskočila. „No, hned tady za rohem.
Ty jsi ho ještě neviděla?“

Ne, neviděla. **Kdy taky?**

Naši mi sice slíbili, že se půjdeme
porozhlédnout po okolí, ale místo toho každý
den jenom vybalujeme krabice, plníme skříně
a neustále máme něco na práci.

ACH JO!

„Na co tedy čekáme?“ vyjekla Šarlota.

Oblékly jsme se, řekly svým rodičům,
že se jdeme projít, a vyrazily jsme.

Nebylo to daleko, jen jednu ulici doleva za roh.
Přesto jsem byla ráda, že se Šarlota ve městě

tak dobře vyzná, protože mně se všechny ty vysoké domy zdály stejné.

Šarlota mě raději vzala za ruku a táhla mě za sebou.

Měla jsem pocit, že jsme skutečné kamarádky, což bylo moc fajn. ❤️

Park se mi opravdu líbil. Komu by se také nelíbil? Dospělí tam ocení pěší cesty, květinové záhony a další skvělé věci.

Ale pro děti je toho tam mnohem víc – naprosto boží hřiště, na druhé straně dokonce malé lanové centrum, skatepark a koupaliště se skluzavkami. **Páni!** Nestačila jsem se rozhlížet kolem sebe, kolik toho všude bylo! Prošly jsme celý park a Šarlota mi všechno ukazovala.

„Podívej se, tady je ještě kus starých městských hradeb,“ vysvětlovala mi, když jsme stály před tlustou kamennou zdí, která vypadala opravdu staře. „Znáš pohádku Na vlásku? Tamhle vzadu jsou schody. Běž dopředu, já vylezu nahoru a budu Locika,“ zašklebila se na mě Šarlota.

Stoupla jsem si tedy před zeď, dívala se nahoru a čekala, až se tam Šarlota objeví. Ale Locika, kterou jsem nad zdí uviděla, se Šarlotě ani trochu nepodobala. Na to měla moc vlasů... **Páni!** Byla to velká huňatá hlava poníka, která si mě zvědavě prohlížela.

„Ty jsi Locika?“ zeptala jsem se udiveně.

IIIIIIHAAA!

Poník zarehtal a hned nato skočil za mnou dolů.

Ááááá! Měl štěstí, že zed' nebyla vysoká.

A já jsem měla štěstí také, protože jsem stihla ustoupit stranou. **UFFF!**

„Co to tam děláš?“ křičela Šarlota shora.

Myslela mě, nebo poníka? Nedokázala jsem o tom přemýšlet, pouze jsem zírala na poníka.

Ten vám byl ale hezoučký! Měl divoce skvrnitou srst a na ní světle hnědé a bílé flíčky, co připomínaly pihy. Vypadaly, jako by mu pomalu cupitaly po celém těle. **Ťap-ťap-ťap!**

Okolo hlavy měl světlou hřivu, která vlála do všech stran a zakrývala zvědavé černé oči.

Úplně nahoře vyčuhovaly dvě hnědé špičky uší. **Jak roztomilé!** Zasmála jsem se.

Ty vypadáš pěkně drze, pomyslela jsem si.

Poník souhlasně škubl oušky. Byl opravdu velmi malý. Vlastně to byla klisnička. Mohla jsem si ji v klidu pohladit po zádech. Měla tak hebkou srst! Přičichla jsem si k ní. **HMMM**... ta vám ale krásně voněla! Její vůně připomínala vzduch

na venkově, domov a... a... trošku i med. 🍌

Mňam! Ostatně nebylo se čemu divit, vždyť byla tak sladká! Klisnička mě očichala také a zafuněla mi do vlasů. To lechtalo! **HIHIHIHI!**

Když Šarlota slezla dolů, obě jsme se s poníkem mazlily, každá z jedné strany. Měla jsem radost, že miluje koně stejně jako já. **Jo!** „Nejradši bych si ji odnesla,” řekla jsem.

Šarlota se zašklebila. „Malá je na to dost,“
dodala. „Šup s tebou do kapsy, trpaslíku!“

„Komupak asi patří?“ přemýšlela jsem
nahlas.

Šarlota pokrčila rameny. „Zeptáme se
a třeba bude někdo vědět.“

Šly jsme tedy po cestě a ptaly se každého,
koho jsme potkaly, ale nikdo nic nevěděl.

Vážně divně. Poník kráčel celou dobu

za námi. Prodavač z kiosku si dokonce myslel, že si z něj děláme legraci.

„To má být vtip?“ ptal se nevěřičně. Potom ale vystrčil hlavu z okénka a uviděl poníka.

 „Páni, to je opravdový kůň!“ vykřikl.

„Možná trochu malý. Musíte ho víc zalévat, aby vám vyrostl.“ **Hahahaa!** Hlasitě se rozesmál.

I když to byl hloupý vtip, Šarlota a já jsme se chichotaly také **HIHIHIHI!** Ten pán se smál tak legračně!

ÍHÁÁÁ,
ÍHÁÁ,

připomněla se
klisnička a kývla svou střapatou
hlavou.

Stánkař se odmlčel. „Nejspíš je vycvičený,”
prohlásil. *Aha?* A potom dodal: „Mimochodem,
jmenuju se Tonda. Když budete chtít, můžete
nakreslit plakát se ztraceným koněm a vyvěsit
ho tady u mě. Taky se zeptám, jestli někdo
nehledá poníka. Ale teď si ho musíte odvést
s sebou,” řekl a ukázal na klisničku, která
zvědavě očichávala červené květiny vedle
kiosku. ČMUCH ČMUCH!

Vypadalo to, že se je chystá ochutnat, takže
jsme hned zasáhly.

„Necháš je!” vyhubovala jsem jí a Tondovi jsem
poděkovala.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Julie a poník – Nejlepší kamarádi na světě.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.